

különszám
Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Louisa Heaton

Mindent elsőprő szerelem

Fiona Lowe

Kisvárosi aranyifjú

Janice Lynn

Te leszel a következő!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Louisa Heaton, 2023 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: *Snowed in with the Children's Doctor* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Fiona Lowe, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: *The Playboy Doctor Marriage Proposal* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kovács Vera

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

© Janice Lynn, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: *Flirting with the Society Doctor* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Scheer Emília

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 91. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-171-6

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Louisa Heaton

Mindent elsöprő szerelem

1. FEJEZET

– Köszönöm, Joe. És azoknak, akik még nem néztek ki az ablakon, Közép-Angliában hevesen havazik. Egy kiterjedt ciklon vonul át az ország felett, és rengeteg havat hoz. Szakértők szerint az elkövetkező órákban több mint huszonöt centiméter friss hó eshet. Maradjanak tehát otthon, és csak akkor menjenek ki, ha feltétlenül szükséges! A látótávolság helyenként csak néhány méter, ezért legyenek nagyon óvatosak! Itt, a Clifton FM-en óránként hallhatják a legfrissebb időjárás-jelentést...

Karácsonyi popzene szólt, és Nell lehalkította az autórádiót. Pontosan erre számított. Mielőtt elindult, a meteorológusok a tévében is azt tanácsolták, hogy mindenki maradjon otthon. De sem a hideg, sem a hóvihár nem tudja megakadályozni abban, hogy meglátogassa Lucas sírját a halálának évfordulóján.

Végül is csak havazik. Gyerekkorában egy kis hó miatt sosem volt ekkora felhajtás.

Oké, sötét van. Este. Igen, erősen havazik, és az autója ablaktörlői komoly küzdelmet folytatnak a fehér pelyhekkel. És igen, óvatosan halad az úton, mert a sövények és a fák körül már hótorlaszok képződtek. Rosszak a látási viszonyok, és az útnak ezen a részén nincsenek lámpák. De meg lehet csinálni. Csak nem szabad letérnie az útról.

Ami, be kell vallani, nehéz ezen az útszakaszon, Elmbridge Manor közelében. Mély árkok mindkét oldalon, és kanyargós út... Az utat sötét, tüskés sövények szegélyezték, de aznap este ezeket is hó borította. Minden fehér volt.

Ha az úttest közepén marad, akkor minden rendben lesz...

Hirtelen valami átugrott az autója felett, és súrolta a motorháztetőt. Nell felkiáltott, és rémülten elrántotta a kormányt. Az autó megcsúszott a hó alatt lévő jégen, és a bal oldali árokban landolt.

Nell zihált, a szíve vadul vert. Az autó negyvenöt fokos szögben állt meg.

– Ó, istenem! Ó, édes istenem...

Egész testében remegett. Mi volt az? Egy őz?

Sírva fakadt.

Nem így kellett volna véget érnie ennek a napnak! Csak azt akarta tenni, amit mindig. Virágot vinni Lucas sírjára, aztán hazamenni, bebugyolálni magát egy takaróba, és megnézni a kedvenc karácsonyi filmjét, miközben halkan sírdogálva Lucas kedvenc fagyaltját eszi. Csokis-mentásat.

Ezt tette a halála első évfordulója óta. Mindazt, amit a fia szeretett, hogy közelebb érezhesse magához.

Sikerült eljutnia a temetőbe. Koszorút tett a sírra, bámulta a kőbe vésett nevet, miközben vastag hópelyhek kavaroztak körülötte. Sokáig állt ott. Csak amikor a hideg átjárta a csontjait, és elzsibbadtak a lábujjai meg az ujjai, tért vissza a kocsihoz, és indult haza.

És most itt rekedt a kocsival egy jeges árokban a semmi közepén.

Nell vakon tapogatózott a mobilja után, de az a középső konzolról a jobb oldali lábtérbe esett. Kicsatolta az övét, és előrehajolt, amíg az ujjai meg nem érezték a bőrtokot. Felemelte, és a kis kártyát kereste, amelyen a segélyhívó számok voltak.

Eddig még soha nem volt rá szüksége. Miután beütötte a számot, hallgatta a robot hangját, amely felsorolta a lehetőségeket, majd végül egy élő emberhez kapcsolták.

– Ó, hála istennek! Balesetem volt, az autóm árokba csúszott. Egy őz ugrott ki elélem...

Tényleg őz volt? Most, hogy belegondolt, esküdni mert volna, hogy inkább rénszarvas – csengővel és mindennel, ami hozzá tartozik. De az lehetetlen!

– Egyedül vagyok... Tudna küldeni valakit?

Sietve bepötyögte a tagsági számát. A vonal másik végén lévő Evan nevű férfi elnézést kért, és közölte, hogy a rossz időjárás miatt jelenleg nincs szabad kapacitásuk, de pár óra múlva valaki biztosan érkezik.

– Pár óra múlva? Addig mit csináljak? Megfagyok.

– Sajnálom, Miss Bryant, de ilyen időben példátlan a leterheltségünk.

Példátlan. Megint az a rohadt szó! A koronavírus-járvány óta nem bírta hallani.

– Van valami a kocsiban, amivel melegen tarthatja magát?

Volt egy takarója. De a motor leállt, és egy takaró meddig segíthet?

– Talán...

– Van a közelben ház, ahová bekopoghatna, és megkérdezhetné, hogy tudnának-e segíteni?

A nő megrázta a fejét.

– Nem. Ez egy eldugott hely.

Az út Elmbridge Manor mögött haladt el, de a birtok és az út között több hektárnyi terület volt, és nem tudta elképzelni, hogy keresztülgázoljon a havan, hogy egy beképzelt komornyiktól kérjen segítséget. Ráadásul errefelé állatok is élnek! És ha jól emlékezett, egy tó is van a közelben. És ha beleesik?

– Akkor maradjon a kocsiban, Miss Bryant, amíg segítség oda nem ér!

Nell dühösen letette a telefont, és legszívesebben visszadobta volna az utasoldali ülésre. De talán még szüksége lesz rá.

Rémes! Jóllehet várható volt. Figyelmeztették, hogy ne induljon el a hóvihárban, de ő nem akarta, hogy a rossz idő megakadályozza.

Hihetetlenül fontos volt neki, hogy bizonyos napokon meglátogassa Lucast. A születésnapján. Meg húsvétkor – amit annyira szeretett. Halloweenkor. Karácsonykor. A halála évfordulóján.

Már nem volt itt vele, de Nell még mindig érezte a közelségét. Érezte, hogy beszélhet hozzá. Ez vigasztalta. Még mindig úgy gondolta, hogy ez az út fontos. Egy anyának a fia mellett kell lennie.

De most...? Most itt ül a koromsötétben, mert a sűrű hóesésben a hold sem látszik. Nem tudta, mióta vár. Fél órája? Negyven perce?

Ránézett a telefonjára.

Több mint egy órája!

Egyre hidegebb lett az autóban. Szálljon ki, és fusson egy kicsit? Ha abba az irányba indul el, amerről jött, körülbelül két mérföldre elér egy házat...

Halványan érzékelte, hogy a kocsiban kissé világosabb lett, mintha egy jármű közeledne. Nell hátrafordult, hogy a hátsó ablakon kikémleljen. De a sűrű hóesésben csak halvány fény szűrődött be. Mintha motorzajt hallana?

A fény megállt, majd egy kocsi ajtajának csapódását és lépéseket hallott. Az illetőnek biztosan zseblámpája volt, mert a fény ide-oda villódzott. Aztán valaki káromkodott. Az illető megbotlott volna?

Bezárja az ajtókat? Végül is bárki lehet. Átjárta a félelem. Ez az elhagyatott út tökéletes hely egy magányos nő megtámadására. De a félelmét felülmúlta a vágy, hogy minél hamarabb hazaérjen. És az is lehet, hogy egy fényes páncélos lovag érkezett a megmentésére.

Vagy egy fényes páncélos hölgy...

A szíve vadul vert a mellkasában, amikor az illető közelebb jött. Aztán egy sötét árnyék vetült az autóra. Bárki volt is az, nagy természetűnek tűnt. Erősnek.

Kopogtak az ablakon, és ő ijedten összerezsent.

Az összes ostoba dolog közül, amit ilyen időben tenni lehet, dr. Seth James, azaz Lord Elmbridge nem számított rá, hogy szökött rénszarvasokat kell befognia. Inkább a kandalló előtt üldögélt volna a nappaliban, egy pohár whiskyvel a kezében.

De nem. Az erős havazás tönkretette a rénszarvasok karámjának kerítését. Aztán Ned Hoskins, aki a Hilltop farmon lakott, felhívta, hogy rénszarvasok kóborolnak a tehénistálló körül, és hogy nem akarja-e befogni őket, mielőtt a faluba is eljutnak.

A rénszarvas a nagy ötlete volt, hogy Elmbridge Manor karácsonyi hangulatát még teljesebbé tegyék. Volt Mikulás, manóműhely, sőt néhány jól fizetett manó is. Ők segítettek felügyelni a gyerekeket, akik szüleikkel együtt sorban álltak, hogy találkozhassanak a Mikulással. És most,

ebben az évben, a nagy rénszarvasokat akart. Csengettyűkkel. És mindennel, ami hozzá tartozik.

És ő beleegyezett. Anélkül, hogy sejtette volna, mennyi pluszmunkát jelentenek majd az állatok. De honnan is tudhatta volna? Gyermekorvos volt, nem rénszarvastyénész. És amikor bérbe vette a rénszarvasokat a karácsonyi időszakra, egy tapasztalt embert is felvett melléjük. Csakhogy Sven ma korábban ment haza, mert otthon akart lenni a terhes barátnője mellett, hátha megindul a szülés.

Ami érthető. Seth jól emlékezett, mennyire izgult, amikor Dana szülésének ideje közeledett, pedig akkor még a hó miatt sem kellett aggódniuk. Dana nyáron volt terhes, és csak a hőségre panaszkodott.

Mindenesetre Seth most felvette a legvastagabb kabátját, sálját, kesztyűjét meg csizmáját, és kiment a hidegbe, hogy a pótkocsit az autójához kapcsolja, ahelyett hogy a kandalló előtt melegedne.

Minden hírolvasó és meteorológus arra figyelmeztette az embereket, hogy ilyen időjárási körülmények között ne menjenek sehova, de mi mást tehetett volna? Hagyja, hogy a rénszarvasok terrorizálják a falut? Ha már eljutottak Hilltopig, akkor körülbelül egy mérföldre lehetnek a lakott házaktól.

És nem akarta, hogy az állatokat elkábítsák és elszállítsák – végül is ő vette bérbe őket, és az ő gondjaira voltak bízva.

A hóviharban ő és Ned, a férfi pásztorkutyáinak, Buzznak és Rexnek a segítségével, a kilenc rénszarvasból nyolcat már betereltek a pótkocsiba, amelyet szénával és szalmával pakoltak meg. Az egyik állat viszont eltűnt.

Ned meghívta egy forró kakaóra Sethet, de ő visszautasította. Haza akart menni, és a lovakkal szemben lévő istállóba vinni a rénszarvasokat, hogy másnap megjavíthassa a kerítést. Csak remélni tudta, hogy a kilencedik rénszarvas is felbukkan valahol.

Hosszú nap volt. Nem érezte az ujjait. A lábujjait sem. Az orra biztosan olyan piros, mint Rudolfé...

És hogy az estéje tökéletes legyen, Elmbridge felé tartva, a birtok mögötti éles kanyarban, ahol Dana az életét veszítette, megpillantotta a bal oldali árokban egy autó halványuló hátsó lámpáit.

A gyomra elszorult. Megállt, és egy darabig csak ült ott. Bámulta az autót, amelyet már szinte teljesen elborított a hó. Mintha visszarepült volna a múltba, a félelem és a rémület fogva tartotta.

De aztán jelentkezett az orvosi ösztöne.

Valaki segítségre szorulhat.

Noha az illető valószínűleg jól van... Csak lecsúszott az útról, semmi más.

Bekapcsolta a vészvillogót, kivette a zseblámpát a kesztyűtartóból, és kilépett a hóviharba. Érezte, ahogy a hó rakódik a szakállára. A szemöldökére. A vállára. Ahogy a hideg áthatol a vastag gyapjúkabátján, amely most már sáros volt.

Miközben a hóban taposott, azon tűnődött, ki lehetett olyan ostoba, hogy ilyen időben útnak indult.

Amikor megcsúszott a hó alatti jégrétegen, és térdre esett, úgy káromkodott, mint egy tengerész. Majd felállt, és dühösen továbbmasírozott az autó felé.

A zseblámpájával kopogott be a vezetőoldali ablakon.

Először azt hitte, hogy a sofőr már elment segítségért, de aztán az ajtó résnyire kinyílt.

– Helló...?

A szakadó hó miatt nem látta, ki ül bent, de a hangja alapján nő volt.

– Jól van? Segíthetek?

Talán nem hangzott olyan barátságosan, mint amilyennek szánta. De kimerült volt, és sáros, fázott, és a térde is fájt. Csak haza akart menni a nagyihoz és Ollyhoz. A munkája miatt nem sokat látta a fiát. Mivel a gyerek most kezdte az iskolát, remélte, hogy több időt tölthet vele. Ahelyett, hogy rénszarvasokat fog be, és egy idegent húz ki az árokból.

Az ajtó kissé becsukódott.

– Ki maga?

Seth a zseblámpával a sofőr arcába világított.

– A helyi kórház orvosa vagyok.

– Nem ismerem magát.

Seth a homlokát ráncolta. Mi a fenének mondja ezt?

– Ma volt az első napom, és ez egy nagy kórház. És maga kicsoda?

Ezt a játékot ketten is játszhatják.

– Vérvételes asszisztens vagyok.

Egy vámpír. Azon nővérek egyike, akik vérvételre és infúzió beadására szakosodtak, mert az orvosok túl elfoglaltak ahhoz, hogy mindent maguk csináljanak.

– Mit művel idekint a viharban? Nem tudja, milyen veszélyes? – kérdezte Seth.

A szél újabb erőre kapott, mintha le akarná dönteni a lábáról.

– Gondolja, hogy idióta vagyok? Persze hogy tudom.

– Akkor miért van itt?

Rövid csend következett, majd az ajtó kinyílt, és egy hosszú tollkabátos, sapkás, vastag sálát viselő nő próbált kikászálódni a kocsiból.

De az autója furcsa szögben állt, ezért nem sikerült elegánsan kiszállnia.

Seth elnyomott egy mosolyt, ahogy nézte, amint a nő ügyetlenül és halkán szitkozódva próbálkozik. Kinyújtotta a kezét, de a nő nem fogadta el.

– Hívta már az autómentőket? – kérdezte Seth.

A nő komoran nézett rá.

– Még nem értek ide. Rengeteg a dolguk.

– Mióta van itt?

– Elég régóta ahhoz, hogy azt higgyem, valamikor a jövőben fagyott állapotban találnak majd rám a permafrostban.

– Miért nem indult el segítségért?

A nő úgy nézett rá, mintha elment volna az esze.

– Mégis hová? Ismeri a környéket?

– Egy kicsit.

– Akkor tudja, hogy a közelben nincs olyan hely, ahol segítséget kérhetnék... Hacsak nem gyalogolok egy mérföldet keresztüljárva egy ismeretlen területen, hogy valami begyepesedett földbirtokostól kérjek segítséget.

Begyepesedett földbirtokos? Hmm...

– Tehát egy évtizedek óta nem látott hóvihárban kocsikázni indult. Kérem, mondja meg, mi volt olyan fontos, hogy el kellett indulnia!

– Maga is úton van. Miért? – kérdezte Nell, és sötét pillantást vetett a terepjáróra meg a pótkocsira.

Seth nem árulhatta el, hogy szökött rénszarvasokat fogott be. Ez még neki is örültségnek tűnt.

– Mentőakció. És maga?

A nő kerülte a tekintetét, láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

– Bármennyire élvezem is ezt az útmenti inkvizíciót, tud segíteni, vagy nem?

– Van kötelem.

A nő bólintott.

– Remek.

– Rögzítjük a kocsi hátuljához, és megpróbálom kihúzni magát.

– Ha nem túl nagy fáradtság...

De igen, az. Seth gúnyosan meghajolt.

– Örömmel teszem.

A nő nem tűnt hálásnak. Nem igazán. Inkább dühösnek – ami nem volt baj, mert Seth is így érzett. Még mindig nem tudta, mit keres ez a nő egy ilyen éjszakán az úton. Nyilvánvalóan nincs rá jó oka, mert kitért a kérdése elől. Valószínűleg tejért indult.

Seth halkán káromkodva elővette a kötelet a kocsiból, és igyekezett rögzíteni az árokba csúszott járműhöz. A nő karba font kézzel nézte, miközben egy helyben topogott, hogy melegen tartsa magát. Nem volt könnyű érzéketlen ujjakkal megkötni a csomókat, de valahogy sikerült. Aztán Seth utasította a nőt, hogy lépjen hátrébb, miközben visszaszállt a kocsijába, és beindította a

motort.

Nem volt egyszerű. A pótkocsi miatt nem tudott megfelelő szögbe állni, és az autó újra meg újra visszacsúszott az árokba.

Hiábavaló küzdelemnek tűnt.

Néhány próbálkozás után Seth nagyot sóhajtott, és kiszállt.

– Nem megy. Nem tudom kihúzni.

A nő ránézett, és hóval borított, kötött sapkája alatt a homlokát ráncolta.

– Most mit csináljak?

– Fel tud hívni valakit, aki idejönne?

– Nem.

A fenébe! Nem hagyhatja itt.

– Elvihetem a házamba. Ott melegben lehet, és értesítheti a családját, hogy jól van. És intézkedhet is...

A nő gyanakodva nézte.

– Maga bárki lehet. Akár egy baltás gyilkos is.

Seth megmutatta az üres kezét.

– Nincs baltám.

– Akkor egy szokványos gyilkos.

Tényleg? Miért kellene ezt eltűrnie? Fázik! Meleg fürdőt akar. Nem pedig vitatkozni ezzel a nővel.

– Oké. Viszlát!

– Várjon! Itt akar hagyni?

Seth tanácstalanul fordult hátra.

– Felajánlottam, hogy elviszem. Szállást kínáltam. Ha jól emlékszem, inkább maradni akart. De én nem akarok itt maradni magával.

Seth beült a kocsijába, és becsapta az ajtót.

Amikor kopogtak a vezetőoldali ablakon, leengedte azt.

– Igen?

– Nos... hol lakik? A közelben?

– Elég közel.

– Hol?

– Elmbridge Manorban.

A nő a homlokát ráncolta, majd felvonta a szemöldökét.

– A birtokon?

A férfi mosolyogva bólintott.

– A begyepesedett földbirtokos... szolgálatára.

2. FEJEZET

Csöppet sem tűnt begyepesedettnek. Magas volt. Sötét hajú. Szakállas. Fekete kabátot viselt, és fekete bőrkesztyűt, mint a filmekben a gonosztevők, amikor nem akarnak ujjlenyomatot hagyni.

Mindenesetre mély benyomást tett Nellre.

Csontig átfagyva próbálta eldönteni, hogy beüljön-e a kocsijába. Ha meg akarná ölni, már megtehetette volna, ahelyett hogy ilyen sokáig próbálta kihúzni a kocsiját az árokból. A foga vacogni kezdett.

Megsértette a fickót azzal, hogy „begyepesedett földbirtokos“-nak titulálta.

– Sajnálom.

A férfi kurtán, udvariasan elmosolyodott.

– Most be vagy ki, vámpír? Haza akarok menni.

Vámpír?

– Beszállok.

A nő büszkén megkerülte a kocsit, megbotlott egy hóval fedett gödörben, majd kinyitotta az utasoldali ajtót.

A tekintete találkozott a férfiével. A meleg autóban elolvadt a hó, és most már láthatta, hogy a szakálla ugyanolyan fekete, mint a haja. A szeme olyan sötétnek tűnt, mint a lelke. Úgy látszik elszabadult a fantáziája!

Nell gyorsan beszállt, bezárta az ajtót, becsatolta a biztonsági övet, majd előrehajolt, hogy fagyos ujjait a fűtőrácsra melegítse. A jármű elindult, és ő megkockáztatott egy újabb pillantást sötét szemű lovagjára.

– Kit mentett meg?

A férfi a homlokát ráncolta.

– Tessék?

– Azt mondta, mentőakción volt. Kit mentett meg? Vagy csak úgy száguldozik a hóviharban, hogy bajba jutott szüzeken keressen?

– Nem kit... mit – válaszolta Seth komoran.

– Mit? – kérdezte Nell zavartan.

– Rénszarvasokat. Rénszarvasokat mentettem meg, akik megszöktek a karámjuktól.

Rénszarvasokat? Hallucinál?

– Véletlenül nem volt csengettyű rajtuk?

A férfi meglepődve pillantott rá.

– Miért kérdezi?

– Mert az egyik átugrott a kocsim fölött, és valójában ő okozta ezt az átkozott balesetet! Be kellene perelnem magát.

– Engem beperelni? Miért ült kocsiba ebben az időben? Manikűröshöz kellett mennie?

A szarkasztikus hang egyáltalán nem csillapította le Nell.

– Ne legyen nevetséges!

– Akkor miért ült autóba?

Nell hallgatott. Nem kell magyarázkodnia ennek a férfinak.

Még akkor sem, ha segített neki.

Csendben folytatták útjukat a hóviharban. Aztán a férfi jobbra kanyarodott, és elhaladt két jókora kapusház mellett, fel egy hosszú, részben megtisztított felhajtón egy épülethez, amelyet eddig csak távolról látott.

Elmbridge Manor. A hatalmas udvarház. Gyönyörűen kivilágítva fényfüzerekkel és díszesen feldíszített karácsonyfákkal.

Seth a főbejárat előtt megállt.

– Csengessen!

– Nincs kulcsa?

A férfi elmosolyodott.

– Be kell vinnem a rénszarvasokat az istállóba, a birtok hátsó részére. Megtenné, hogy becsenget? Jeffreys majd beengedi.

– Jeffreys?

– A komornyik.

– Komornyikja van?

– Ki más nyitná ki az ajtót?

Halvány mosoly futott át Nell arcán.

– Igaz. Nos, köszönöm a segítségét, Mr. Földbirtokos. Amint lehet, elmegyek.

– Örülne nekik, Miss. Ebben az időben nem szívesen ülnék újra autóba.

Nell kiszállt, és villámló pillantást vetett a férfira, mielőtt becsapta a kocsiját. Aztán az ajtóhoz sietett, és becsengetett.

Egy pillanatig nem történt semmi, majd kinyílt az ajtó, és ő megpillantotta az elegáns komornyikot, aki kérdően nézett rá.

Jeffreys egy jókora előcsarnokba vezette Nell, ahol sakktáblásmintás padló volt, és a legnagyobb karácsonyfa, amit Nell valaha látott – ízléses vörösarany és halvány rózsaszínű fényekkel meg gömbökkel díszítve.

Hatalmas faliszőnyegek és két lovagi páncél őrizte a szépen ívelt lépcsőt. A korlátot fenyőágakkal díszítették, a falon a régmúlt idők lordjainak és ladyjeinek olajfestményei sorakoztak. Nell ámulva nézte a falfestményeket, a vadászjelenetet ábrázoló freskót és a leghatalmasabb kristálycsillárt, amit életében látott.

Valószínűleg az egész hálószobáját elfoglalná, és egyúttal el is takarná azt a virágos, rojtos lámpaernyőt, amelyet a nappalijába vett egy kiárusításon.

– Húha!

Nell egy pillanatra meglepedezett arról, milyen hideg van. Hogy nedvesek a ruhái.

A mogorva orvos itt lakik?

Mindig is kíváncsi volt erre a házra, mert mindennap elhaladt mellette munkába menet. Az év nagy részében az Elmbridge Manort megnyitották a nyilvánosság előtt, és bár mindig elhatározta, hogy egyszer részt vesz egy vezetett túrán, és körülnéz, soha nem szánt rá időt. Először Lucas foglalta le, aztán a kisfiú megbetegedett, majd röviddel a halála után tönkrement a házassága is.

Azután már nem tűnt olyan fontosnak a dolog. Belevetette magát a munkába, túlórákat vállalt, hogy ne kelljen egyedül otthon ülnie a szűk kis lakásában, és hallgatnia a csendet. Lucas nélkül. Már így is annyi minden hiányzott az életéből – nem akarta mások boldogságát látni.

– Elvehetem a kabátját, *madam*? – kérdezte Jeffreys, aki türelmesen várt a háta mögött.

– Ó... persze.

Nell ki akart bújni a kabátjából, de Jeffreys odalépett hozzá, hogy segítsen. Nell zavartan elpirult, nem volt hozzászokva, hogy kiszolgálják.

– Köszönöm. Nagyon kedves.

Jeffreys szépen összehajtotta az olcsó steppelt kabátot, és a karjára akasztotta.

– Lord Elmbridge jelenleg nincs itt, *madam*, de addig bevezethetem a nappaliba?

– Ó. Igen. Természetesen.

Nell követte az ezüsthajú komornyikot a folyosón, két, nagy szárnyas ajtón át egy szobába, amely nagyobb volt, mint az ő egész lakása. Barokk ihletésű bútorokkal rendezték be, a falakat világoszöld selyemtapéta borította. Nell tekintete azonnal a hatalmas téglakandallóban pattogó tűzre esett.

– Kíván valamit inni, asszonyom?

– Nem akarok gondot okozni...

– Nem okoz gondot. Talán valami meleget? Teát? Kakaót? Forró csokoládét?

A forró csokoládé fantasztikusan hangzott. Nem ivott ilyet, amióta Lucas...

– Forró csokoládét kérek.

Jeffreys udvariasan meghajolt, és elhagyta a szobát.

Miközben Nell kinyújtott kézzel a tűz előtt állt, és élvezte a lángok melegét, tekintete a kandalló feletti portréra vándorolt.

Egy idősebb úriembert ábrázolt, ősz hajjal és vastag oldalszakállal. Drótkeretes szemüveget viselt, lábánál két vadászkutya feküdt.

„Peregrine Edward James, Elmbridge ötödik lordja“ olvasta el a kép alatti feliratot.

– A férjem – szólalt meg egy női hang mögötte.

Nell megfordult, és zavartan elmosolyodott. A nőnek valószínűleg fogalma sincs, ki ő, vagy miért álldogál a nappalijában.

– Nagyon előkelőnek tűnik.

– Szörnyű ember volt, és örülök, hogy meghalt.

Nell döbbenten, tátott szájjal állt ott.

– De a portrékon az emberek mindig jobban néznek ki, mint valóságban. – Az idős nő elmosolyodott, és botja segítségével odabicegett Nellhez. – Emily James vagyok, ennek a gyönyörű háznak az úrnője. És ön...? – kérdezte barátságosan.

– Nell Bryant. Cliftonban lakom, de az autóm árokba csúszott, egy fiatal férfi segített, és hozott el ide.

– Milyen fiatal férfi?

– Ööö... magas, sötét hajú. Szakállas. Itt lakik?

Meleg mosoly terült szét a nő arcán.

– Az unokám. Kedves fiú. Arany szíve van. Nincs hozzá fogható.

A hölgy az egyik sötétvörös kanapéhoz sétált, és lassan leült.

Nell meglepetten nézte, de úgy döntött, hogy kedveli.

– Foglaljon helyet, kedvesem! Különben megfájdul a nyakam.

A hölgy a másik kanapéra mutatott.

– Várok, hogy végre megérkezzenek az autómentők.

– Ilyen időben? Szerencsés, ha holnapra itt lesznek.

Nellnek elszorult a szíve. Holnapra? Az óra a kandallópárkán majdnem nyolc órát mutatott. Nem okozhat ennyi kellemetlenséget ezeknek az embereknek – nem lenne helyes.

– Talán még egyszer fel kellene hívnom őket...

– Butaság! Maradjon itt éjszakára! Ma már nem megy sehova... ebben a viharban semmiképp.

– Nem akarok gondot okozni.

– Nem okoz gondot.

– Csak ha van hely. Bárhol elalszom.

– Kedvesem, tizenhat hálószobánk van. Több mint elég.

A hölgy kinyújtotta a kezét, és megrántott egy csengőt. Mielőtt Nell feleszmélt volna, egy szobalány lépett be.

– Ava, kedvesem, előkészítenél egy vendégszobát Miss Bryantnek? Ma éjszaka itt marad.

– Igen, asszonyom.

Miután Ava távozott, Jeffreys egy ezüstitálcával jött be, rajta nagy bögre forró csokoládéval. Mellette két kis tálkában tejszínhab és mályvacukor volt.

– Köszönöm.

– Hozhatok önnek is valamit, asszonyom? – kérdezte Jeffreys a ház úrnőjétől.

– Egy whiskyt kérek.

– Máris.

A komornyik odament egy bársekrenyhez, amely egy hatalmas földgömbben volt elrejtve, és gyorsan töltött egy pohár whiskyt az idős hölgynek, majd diszkrétén visszavonult.

Kész csoda ilyen kiszolgálást tapasztalni! Lucas imádta volna...

Valami biztos látszott az arcán, mert a hölgy érdeklődve nézett rá.

– Mire gondolt?